Ἔτος Ϛ' — Ἀριθμὸς 501 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Ἐν Ἀθήναις 16 Αὐγούστου 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁ Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ.* — *Φ. Γκουεράτση*: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις *Π. Παπᾶ* — *Μαξίμου Βιλρέ*: ΑΠΙΣΤΟΣ! — *Πρωσπὲρ Μεριμέ*: Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν διεύθυνσίν των

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Ἀγωνίαι.

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν, ἡ Ζουάννα Τρελὰν ἐξεγείρετο ἀπὸ βαθέως ὕπνου πλήρους ὀνείρων καὶ ἐφιαλτῶν.

Ἠκροάσθη περὶ ἑαυτήν.

Μόνος ὁ μονότονος ἦχος τοῦ ἐκκρεμοῦς ἠκούετο. Ὁ θόρυβος τῶν Παρισίων ἔφθανε μέχρις αὐτῆς ἠρεμώτερος, ἕνεκα τῶν κεκλεισμένων παραθύρων καὶ τῶν εὐρέων καταπετασμάτων.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θερμάστραν. Τὸ ὡρολόγιον ἐδείκνυεν ἐννέα ὥρας.

Ἡ κρεολὴ ἐσήμανε.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολάς; ἠρώτησε τὴν θαλαμηπόλον της.

— Ὄχι, κυρία.

— Παράδοξον. Ἄνοιξε.

Τὸ φῶς ἄπλετον εἰσελθὸν ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς Ζουάννας, ἥτις περιετυλίχθη ἐν πρωινῇ ἐκ φλανέλλας ἐσθῆτι.

— Ἡ κυρία δὲν ἐκοιμήθη καλῶς ἀπόψε, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ναί, εἶμαι ἀνήσυχος. Δὲν εἰξεύρω τί ἔχω.

Ἀληθῶς ἡ κόπωσις καὶ ἡ ταραχὴ ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς. Εἷς τινας μόνον ἡμέρας εἶχε τόσον ἀλλοιωθῆ, ὡς εἰ ἔπασχεν ὑπὸ νόσου.

— Δός μοι νὰ ἐνδυθῶ ταχέως, διέταξεν.

— Ἡ κυρία θὰ ἐξέλθῃ;

— Ναί.

Καὶ παρετήρησεν ἑαυτὴν εἷς τι κάτοπτρον.

— Θεέ μου! πόσον εἶμαι δυστυχής! ἀνέκραξε.

Διεσκεύασε σπεύδουσα τὴν κόμην της, ἄνευ φιλαρεσκείας, μὴ φροντίζουσα νὰ φανῇ ὡραία, ἐνεδύθη τὴν ἐσθῆτα, ἣν ἡ θαλαμηπόλος ἐκόμισεν αὐτῇ, χωρὶς νὰ ἴδῃ οὐδὲ τὸ χρῶμα αὐτῆς, ἐφόρεσε τὰς χειρίδας καὶ τὸν πῖλόν της, κατῆλθε δρομαία καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρώτην ἅμαξαν, ἣν συνήντησεν.

— Ὁδὸς Πανεπιστημίου, εἶπε τῷ ἁμαξηλάτῃ.

Ὁ δὲ Πρὲλ ἦν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅτε ἀνήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ ἔφερεν αὐτῷ ὁ ὑπηρέτης του, τὸ ὄνομα: Ζουάννα Τρελάν.

— Μιὰ πολὺ ὡραία κυρία, κύριε! εἶπεν ὁ γέρων θαλαμηπόλος.

— Εἰσάγαγέ την, διέταξεν ὁ Μάξιμος διευθετῶν τὸν ἐπενδύτην του καὶ τὸν λαιμοδέτην του.

Εὐθύς, διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος παρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς κρεολῆς.

— Σεῖς, εἶπε.

— Ναί, ἐγὼ τόσῳ πρωΐ ἐκπλήττεσθε, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Ἀληθῶς καὶ ἂν ὁ δ' Ἀμβαρὲς δὲν ἦτο φίλος μου θὰ προσέθετα: Μὲ θέλγετε.

— Εἶσθε εὐγενής· δὲν ἀξίζει ὅμως τὸν κόπον. Δὲν ἔρχομαι δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ δι' ἐμέ, εἶπε σπεύδουσα. Τὸ γνωρίζετε καλῶς ἄλλως τε. Εἶσθε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὐκολώτατα ἐννοοῦσι τὰ πράγματα. Ἐπὶ πλέον, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐμαντεύσατε ἤδη τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως μου.

— Εἶσθε ἀνήσυχος.

— Πλέον ἢ ἀνήσυχος. Εἶμαι τεταραγμένη, ἀσθενής, περίτρομος.

— Εἶσθε ὑπερβολική.

— Ποσῶς. Συμβαίνουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα ὑποπτεύω καὶ τὰ ὁποῖα μοὶ κρύπτουν.

Ὁ δὲ Πρὲλ ἐσιώπα καὶ ἀνέμενεν.

Ἡ Ζουάννα ὡμίλει διὰ φράσεων βραχειῶν, διακεκομμένων.

Ὁ μαρκήσιος ἔβλεπεν αὐτὴν διατελοῦσαν ὑπὸ τὸ κράτος ὀργῆς μόλις συγκρατουμένης καὶ ἑτοίμου νὰ ἐκραγῇ.

Ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρε.

— Σᾶς ἀφίνω τὴν χεῖρά μου ὡς εἰς ἰατρόν, εἶπεν αὕτη μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος. Βλέπετε ὅτι ἔχω πυρετόν, ὅτι δὲν εἶμαι ἥσυχος. Δύνασθε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ὑποφέρω πολύ. Εἶν' ἀληθές;

Καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν της.

— Ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Μάξιμος, καθησυχάσατε καὶ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ εἰλικρινῶς ὅ,τι ἔχετε, ὡς εἰς φίλον, διότι αἰσθάνομαι βαθεῖαν δι' ὑμᾶς φιλίαν.

— Τὸ γνωρίζω. Λοιπὸν ὁ Ροζὲ μ' ἀπατᾷ. Ὁ Ροζὲ πράττει τι πλέον ἢ νὰ μὲ ἀπατᾷ. ἀτιμάζεται, ψεύδεται.

— Ὑποθέτετε.

— Ὄχι. Ἐννοῶ τὰ πάντα. Ἤμην ἐπὶ πολὺ τυφλή, ἤδη ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν πλανῶμαι πλέον. Αἰσχύνομαι ὅτι παρεδόθην εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! Ἐξηυτελίσθην, ἐπλήγην, περιϋβρίσθην.

— Τί βλέπετε λοιπόν;

Ἡ Ζουάννα ὡμίλησε σαφέστερον.

— Ἐστὲ καὶ σεῖς εἰλικρινὴς ἐπίσης, εἶπε τῷ δὲ Πρέλ. Σᾶς ἔγραψεν.

— Ἀληθῶς.

— Πότε;

— Σήμερον.

— Εἶσθε ἔντιμος!

— Προσπαθῶ.

— Λοιπόν! Δὲν θὰ τολμήσετε νὰ μοὶ δώσετε ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν του.

Ὁ Μάξιμος ἀνεσκίρτησεν. Ἡ ζηλότυπος κεφαλὴ εἶχεν ὀρθῶς μαντεύσει.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐπὶ τοῦ γραφείου του ἀνοικτή. Ἐνστίκτως ἔσπευσεν ἵν' ἀποσύρῃ καὶ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἀλλ' ἡ Ζουάννα, ἥτις εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν γραφήν, ἀνηγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιστολήν, ὡς εἰ ἤθελε ν' ἁρπάσῃ αὐτήν.

Ἡ κρεολὴ κατέστη ὠχροτέρα.

— Ἤδη, εἶπε, τὰ πάντα γνωρίζω· δὲν ἔχετε τίποτε νέον νὰ μοὶ εἴπητε.

Καὶ καθήσασα πάλιν ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Βαθμηδὸν συνῆλθε.

— Σᾶς ἔλεγα ὅτι εἶσθε τίμιος ἄνθρωπος. Ἐγνώριζα ὅτι δὲν θὰ προεδίδατε τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου σας. Ἐπέσατε εἰς παγίδα. Δὲν θὰ ἐλάμβανα τὴν ἐπιστολήν. Ἂν ὑποθέτετε τὸ ἐναντίον, τοῦτο εἶναι ὕβρις δι' ἐμέ. Ὁ Ροζὲ θέλει νὰ νυμφευθῇ. Δὲν εἶμαι πλέον τίποτε δι' αὐτόν. Ἔπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω. Ἐν τούτοις εἶχα ὑπ' ὄψιν μου τὰς ὑποσχέσεις του, τὰς πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεις του. Μήπως ἐγὼ τὰς ἀπῄτησα; Οὐδὲν τῷ ἐζήτησα. Ἐκεῖνος μὲ ἐζήτησε καὶ μοὶ ὤμοσε πληθὺν ὅρκων· τοιουτοτρόπως ἔπεσα εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστησε. Εἶχα ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Πόσον ἤμην ἄφρων! Ἤμην παίγνιον δι' αὐτόν, διασκέδασις καὶ οὐδὲν πλέον. Δὲν τῷ ἀρέσκω πλέον. Δὲν λαμβάνει μάλιστα τὸν κόπον νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ. Φεύγει καὶ μὲ ἀφινει εἰς ἀβεβαιότητα φρικαλέαν. Ἔχει καλῶς! Εἶναι ἐλεύθερος. Δὲν ἔχω δικαιώματα ἐπ' αὐτοῦ· εἶχα μόνον τὸν λόγον του, ἰδοὺ ὅμως ποιαν ἀξίαν ἔχει ὁ λόγος τοῦ κυρίου κόμητος δ'Αμβαρές!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε μετὰ παραδόξου πικρίας καὶ καταφρονήσεως, ἣν παρετήρησεν ὁ δὲ Πρέλ.

Ἠγείρετο ἵν' ἀπέλθῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ πάλιν.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε λοιπόν; τὴν ἠρώτησεν.

— Μήπως εἰξεύρω! Εἶμαι παράφρων. Τὸ λογικόν μου σαλεύει. Ἀ! σεῖς εἶσθε εὐτυχής! Οὐδέποτε θὰ ἐννοήσετε τὸ μαρτύριον γυναικός, ἥτις τὰ πάντα ἐθυσίασε δι' ἄνδρα ἐλθόντα πρὸς αὐτὴν μὲ διαβεβαιώσεις αἰωνίου ἔρωτος, ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεως, δι' ἄνδρα, ὅστις τῇ ὑπέσχετο τὸ ὄνομά του, καὶ ὅστις τὴν ἐγκαταλίπει ἀδιαφορῶν διὰ τὴν προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν της. Ἂν μὲ ἐρωτήσετε τί θὰ πράξω, τὸ ἀγνοῶ ἐντελῶς. Θὰ ἀφήσω τὸν οἰκόν του· οὐδὲ ἓν σολδίον θὰ λάβω ἐκ τῶν χρημάτων του. Θὰ τῷ ἀφήσω τὰ κοσμήματά του, τὰ πάντα. Σᾶς ὀμνύω δὲ εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπανίδω. Ὁ ὅρκος μου δὲν θὰ εἶναι μάταιος, ὡς οἱ ἰδικοί του. Ἔπειτα δὲν εἰξεύρω τί θ' ἀπογείνω, ἔκλυτος κόρη ἴσως, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἄνδρας, ἔντιμος γυνὴ ἴσως, ἂν εὕρω θέσιν τινὰ οἱανδήποτε ἐργάτιδος ἢ ὑπαλλήλου εἴς τι καταστημα. Θὰ ἴδω.

Ὁ δὲ Πρὲλ συνεκινεῖτο ἐνώπιον τῆς ὡραίας ἐκείνης γυναικός, ἥτις μετὰ τοσαύτης ἁπλότητος ὡμίλει περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς.

Ἠθέλησε τότε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Σᾶς ἀκούω, καὶ σᾶς λυποῦμαι, ἤρξατο λέγων οὐχὶ ἄνευ ἀμηχανίας, ἀλλ' οἱ φόβοι σας εἶναι μόνον ὑποθετικοί. Περιμείνατε τὸν κόμητα, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε. Πρό τινος χρόνου διατελεῖ εἰς μεγάλας δυσχερείας. Ἰδοὺ τί δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ἐμπιστευτικῶς. Ἔχασεν ὑπέρογκα ποσὰ εἰς τὸ Χρηματιστήριον, εἰς τὴν Λέσχην, πανταχοῦ. Βεβαίως ἡ θέσις του δὲν εἶναι ἄπελπις. Ἄπαγε, ἀλλ' εἶναι ἀρκούντως σοβαρά, ὥστε ν' ἀνησυχῇ. Σᾶς τὴν ἀποκρύπτει· δὲν εἶναι ἆρά γε τοῦτο λεπτότης ἐκ μέρους του; Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μοὶ ἐνεπιστεύετο τὰς θλίψεις του· διὰ τοῦτο δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀναγνώσετε. Ἐπιμένετε νὰ τὴν ἴδητε;

Ἐκείνη ἔνευσεν ἀποφατικῶς.

— Θέλει νὰ σᾶς ἀπαλλαξῇ ἀνησυχιῶν. Ὅταν τὸ κακὸν θὰ ἦναι ἀνεπανόρθωτον, θὰ ἦναι καιρὸς νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ. Ἰδοὺ ἡ σκέψις του. Τὸν μέμφεσθε διὰ τοῦτο!

Καὶ ὡμίλησεν αὐτῇ διὰ φράσεων ἡδειῶν, ἵνα κατευνάσῃ τὴν ὀργήν της.

— Γνωρίζετε ποίαν φιλίαν αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς. Εἶναι φιλία εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἀμφιβάλλετε. Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ διὰ τὸ μέλλον καὶ ἐμπιστεύεσθε εἰς ἐμὲ τὰς θλίψεις σας. Καὶ τίς δὲν ἔχει θλίψεις! Εἰσθε ἡ ἐλκυστικωτέρα γυνή, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα. Ἔχετέ τι τὸ μεγαλοπρεπές, ὅπερ μὲ συγκινεῖ, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἀγαπῶν τις καὶ κατέχων ὑμᾶς, δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ ἄλλο τι καὶ νὰ ὀνειροπολήσῃ ἄλλην εὐτυχίαν. Ἀλλ' ὁ βίος εἶναι πλήρης ἐκπλήξεων. Ὁ Ροζέ, ὅστις εἶναι ὁ παιδικος σύντροφός μου, ἔχει τὰ ἐλάττώματά του. Ὅλοι ἔχομεν τὰ ἰδικά μας. Τὸ μεγαλείτερον ἐλάττωμά του εἶναι ὅτι εἶναι παίκτης. Γνωρίζει ὅτι αὐτὸ τὸν καταστρέφει. Ἀλλ' εἶναι ἀνίσχυρος ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πόθον του. Εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ὀπισθοδρομοῦσιν ἐνώπιον οὐδενὸς ἐμποδίου διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πάθους του. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἀθετήσῃ τὰς πρὸς ὑμᾶς ὑποχρεώσεις του. Πιστεύσατέ μοι· περιμείνατε. Θὰ σᾶς γράψῃ, ἤδη ἴσως θὰ εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν σας ἡ ἐπιστολή του. Σᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλ' αἱ ἀπώλειαι τὸν ταράττουσι. Θὰ διέλθῃ θλιβερωτάτας στιγμάς!

— Διατί δὲν μοὶ ἐνεπιστεύετο τὰς λύπας του! ἀνέκραξεν ἡ Ζουάννα. Ἂν μὲ ἠγάπα ἀληθῶς, ὡς λέγετε, διατί νὰ ἔχῃ μυστικὰ ἀπὸ ἐμέ; Ἂν εἶναι πτωχός, θὰ τὸν ὑπεστήριζα, θὰ τὸν ἐνεθάρρυνα, θὰ τὸν παρηγόρουν. Τί εἶναι ἡ πενία, ὅταν ἔχῃ τις τὴν δύναμιν, τὴν νεότητα καὶ τὸ θάρρος! Δὲν μὲ εἴλκυσεν ἡ περιουσία του, ἀλλὰ τὸ σέβας μεθ' οὗ μοὶ ὡμίλει. Ὅπως δήποτε θὰ σᾶς ἀκούσω. Θὰ περιμείνω! Ἀλλά, προσέθηκε δακρυρροοῦσα καὶ κινοῦσα τὴν κεφαλήν, γνωριζω ἀρκετά. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμνάν σας. Μήπως δὲν ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας τὴν καταδίκην μου; Θέλετε νὰ μὲ παρασκευάσετε διὰ τὴν συμφοράν, ἥτις ἐπίκειται. Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ εἶναι πλουσία, καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἔχει καλῶς. Μιαν μόνην ἔχω ἀμφιβολίαν, ἥτις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐκλείψῃ. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπολύτως θὰ βεβαιωθῶ, οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω. Τὰ πάντα ὑπέστην μετ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτόν. Θὰ ὑποστῶ τὰ πάντα ἄνευ αὐτοῦ καὶ ἕνεκεν αὐτοῦ. Μὴ λησμονήσετε ὅμως ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπανίδω καὶ ἂν περιπέσω εἰς τὴν φοβερωτέραν πενίαν καὶ ἂν ὡς ἐκ θαύματος καταστῶ ἑκατομμυριοῦχος. Οὐδέποτε θὰ πατήσῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας μου.

Ἡτοιμάζετο ἤδη ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεθαύμαζεν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ναὶ ἀπόψε.

— Μεταβαίνετε εἰς συνάντησίν του;

— Ναί.

— Θὰ ἐπανιδωθῶμεν;

— Βεβαίως. Ὁ Ροζὲ ἀξιζει περισσότερον ἢ ὅσον φαντάζεσθε.

— Τὸν ὑπερασπιζετε! εἶπεν ἡ Ζουάννα μετὰ πικροῦ μειδιάματος. Θὰ ἐφέρεσθε ὡς αὐτός;

Ὁ δὲ Πρὲλ ἔσφιγξε τρυφερῶς τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκράτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του καὶ δὲν ἀπήντησεν.

ΙΗ'

Τὸ παράθυρον τῆς Ἀγνῆς.

Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως τῆς Ζουάννας Τρελὰν καὶ τοῦ μαρκησίου δὲ Πρέλ, συνοδία ἐφίππων διήρχετο τὸ μέρος τῶν δασῶν τοῦ Σαὶν-Ζιλδᾶς, τὸ πρὸς τὸ Πενοὲ ἐκτεινόμενον.

Ἡ συνοδία αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ ὑποκόμητος δὲ Ρεβίλ, τοῦ λοχαγοῦ δ'Εστρέλ, τοῦ στρατηγοῦ δὲ Σαμπερζὸ καὶ τοῦ βαρόνου δὲ Φοντραίλ.

Ἐπὶ κεφαλῆς, εἴς τινα ἀπόστασιν, ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ καὶ ὁ Ροζὲ ἔβαινον πλησίον ἀλλήλων ἐν καλπασμῷ.

Ἡ Καικιλία ζωηροτάτη ἠκροᾶτο τῶν θερμοτάτων ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κόμητος.

Ἐμειδία αὐτῷ μετ' εὐαρεσκείας, ὀλίγον ὁμιλοῦσα, ἐπιδοκιμάζουσα ὅμως τὰ σχέδιά του διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ χειροκροτοῦσα αὐτὸν εἰς πᾶσαν εὐφυᾶ λέξιν. Ὑπέσχετο αὐτῇ ὁ δ'Αμβαρὲς τὴν τρυφεροτέραν περιποίησιν καὶ ἄκραν εὐδαιμονίαν.

— Ἀλλὰ πῶς ἐννοεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις. Ἴσως δὲν ἐννοοῦμεν αὐτὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

— Θὰ διατάσσητε καὶ θὰ ὑπακούω.

— Τὸ ἐννοῶ, ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἴσως μάλιστα θὰ εἶναι πολύ. Κατόπιν θὰ πηγαίνετε εἰς τὴν Λέσχην, εἰς τὸ Χρηματιστήριον. Τὴν νύκτα θὰ παιζετε· εἶναι τοῦ συρμοῦ. Γίνονται ἐπίσης καὶ ἱπποδρόμια, εἰς τὰ ὁποῖα στοιχηματίζουσι πολύ. Μοὶ

τὸ ἔλεγεν ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ. Τοιοῦτος ἦτο ὁ σύζυγός της. Θὰ σᾶς ἀρέσῃ ἴσως ἐπίσης νὰ ἔχετε σταύλους καὶ ἱπποδαμαστάς· καὶ τοῦτο εἶναι τοῦ συρμοῦ. Ἐστὲ λοιπὸν εἰλικρινής. Δὲν γίνεται οὕτω σήμερον;

— Ἔχετε δικαιον, εἶναι συνήθη αὐτά.

— Ἀγαπᾶτε τὰ ἱπποδρόμια, δὲν ἔχει οὕτω;

— Φεῦ!

— Ὁ στρατηγὸς μὲ ἐβεβαίου πρὸ ὀλίγου ὅτι εἶσθε ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων. Σᾶς ἀγαπᾷ πολὺ ὁ στρατηγός. Αὐτὸς ἄλλως τε ἀγαπᾷ ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ σᾶς ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον αὐτοῦ. Τί τῇ ἐκάματε λοιπόν;

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε!

— Εἶσθε δηκτικὴ σήμερον

— Εἶναι ὁ καιρὸς τοιοῦτος. Εἶναι θυελλώδης, δὲν εἶν' ἀληθές; Ἐκοιμήθην κακῶς. Αἱ ἑκατόμβαι αὐταὶ τῶν κονίκλων καὶ τῶν περδικων μὲ κατέστησαν νευρικήν. Ταλαίπωρα ζῷα! Αὐτοὶ οἱ Παρισινοὶ εἶναι ἄσπλαγχνοι· φονεύουσι διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φονεύσωσι καὶ χύνουσιν αἷμα διὰ νὰ τὸ ἴδωσι νὰ ρέῃ. Πῶς εὑρίσκετε τὸν ἵππον σας;

— Ἐξαίσιον.

— Εἶναι σκληροτράχηλος ἐνίοτε. Ἤδη εἶναι εὐπειθής Πηγαίνετε συχνὰ εἰς τὸ δάσος εἰς Παρισίους;

— Καθ'ἑκάστην Θὰ πηγαίνωμεν μαζύ.

— Πιθανόν. Δὲν εἶναι ἀκόμη βέβαιον. Θὰ νυμφευθῶ μόνον, ὅταν ὁ ἀνὴρ μοὶ ἀρέσει. Εἶμαι πολὺ ἐπίμονος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ ἦμαι ἀρεστός.

—Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς. Ἡ μήτηρ μου ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀναγκαῖος. Ἐγὼ δὲν τὸν εὑρίσκω τοιοῦτον. Νὰ λάβῃ ἡ νεᾶνις ἕνα αὐθέντην τὸ εὕρισκα πάντοτε μέγα λάθος, ἀφοῦ δύναται νὰ ζήσῃ καὶ ἄνευ αὐτοῦ.

— Δὲν ὁμιλεῖτε σπουδαίως. Γνωρίζετε, Κικιλία, ὅτι δὲν θὰ ἦμαι αὐθέντης σας.

— Ἀλλὰ δοῦλος, τὸ ἤκουσα. Μὴ εἶσθε κοινός, σᾶς παρακαλῶ. Ἀποστρέφομαι τὰ κοινά. Φυσικῶς μοὶ ἀρέσκετε· δὲν ὁμοιάζετε πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλ' ἐπανέρχομαι ἐκεῖ, ἔνθα μὲ διεκόψατε. Ἡ μήτηρ μου ὑποστηρίζει ἔτι, ὅτι ἡ κόρη πρέπει ἐξάπαντος νὰ μνηστευθῇ πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της.

— Δὲν φοβεῖσθε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο

— Προτιμῶ τὴν λέξιν συμβεβηκός. Ἡ ἐνηλικίωσίς μου λοιπὸν εἶναι μετὰ ἓξ ἡμέρας. Τὴν τετάρτην θὰ ἔχω συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου! Πρέπει λοιπὸν νὰ προβῶ εἰς μίαν ἀπόφασιν καὶ θὰ τὸ πράξω ἴσως.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ δ'Αμβαρὲς ἐνθαρρυντικώτατον βλέμμα.

Ἔβαινον πρὸ στιγμῆς ἐν σιγῇ Αἱ ὀξεῖαι φράσεις τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερὸζ ἀνησύχουν τὸν κόμητα. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της τῷ ἐφαίνετο ἐνίοτε στυγνός, ὀλίγον αἰνιγματώδης ἄλλως τε.

— Ὁ φίλος σας, ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ, θὰ ἔλθῃ αὔριον, ὑποθέτω, ὑπέλαβεν ἡ Κικιλία. Λέγουσιν ὅτι εἶναι πνευματωδέστατος, εἶναι ἀληθές;

— Δὲν θὰ ἤμην φίλος του, ἂν ἔλεγα κακὸν δι'αὐτόν.

— Τίς θὰ ἔλεγε λοιπόν; Θέλει ἐπίσης καὶ αὐτὸς νὰ νυμφευθῇ;

— Ὄχι.

— Λυπᾶται λοιπὸν τὰς γυναῖκας διὰ τὸν ἀποκλεισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποβάλλουσιν αὐτάς. Μοὶ ἀρέσκει ἤδη πολύ, μόνον ἐκ τῆς λεπτομερείας ταύτης. Εἶναι πλούσιος;

— Ἔχει εἰσόδημα ὀγδοήκοντα χιλιάδων λιβρῶν.

— Μετρία περιουσία!

— Εἰς γαίας.

— Ἀ! τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Ὁ δ'Αμβαρὲς διετέλει ἀμηχανῶν Ἡ παρρησία αὕτη εἰς νεάνιδα, ἥτις ἔζησε τόσῳ μακρὰν τοῦ κόσμου ἀνησύχει αὐτόν.

Ἡ Κικιλία παρετήρησε τοῦτο.

— Ἐκπλήττεσθε, δὲν εἶν' ἀληθές; εἶπεν αὐτῷ μεθ' ὕφους μελαγχολίας. Ἔχετε ἄδικον. Πῶς ἠδυνάμην νὰ διέρχωμαι τὸν χρόνον εἰς τὴν μόνωσιν ταύτην; Σκεπτομένη. Αὐτὸ ἔπραξα. Ἡ μήτηρ μου εἶναι πάντοτε λίαν ἀπησχολημένη καὶ μὲ ἀφίνει πολλάκις μόνην. Ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἐκκλησίαν καὶ πηγαίνει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὅταν εἶναι ἐδῶ ὁ ἱερεὺς τὸ γεῦμα εἶναι πολυτελές. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτησε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος ἠγάπα τὴν τράπεζαν καὶ τὴν θήραν. Μετὰ τὸ γεῦμα κλείεται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ σκέπτεται, δὲν εἰξεύρω ἐπὶ τίνος ἀντικειμένου. Ἰδοὺ ὁ βίος της. Μένω λοιπὸν μὲ τὴν παιδαγωγόν μου, τὴν δεσποινίδα Σιμονέ, ἡ ὁποία ἀποκοιμᾶται μὴ ἔχουσα τὶ καλλίτερον νὰ πράξῃ! Μιμοῦμαι καὶ ἐγὼ τὴν μητέρα μου καὶ κλείομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου ἀναγινώσκω ἢ ὀνειροπολῶ!

Ὁ δ'Αμβαρὲς ἦν λίαν ἔμφρονος. Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἐτάρασσον αὐτὸν εἰς ἄκρον.

— Δὲν ἤμην ἆρά γε ἐγὼ ποτὲ τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀνειροπολημάτων σας; ἠρώτησεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἐκείνη ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον διὰ τῶν μεγάλων καὶ ἡδέων αὐτῆς ὀφθαλμῶν

— Σεῖς; ὄχι. Εἶμαι εἰλικρινής. Ποσῶς.

Καὶ διὰ νὰ καθησυχάσῃ αὐτὸν προσέθηκε χαριέντως:

— Μὴ ἐκπλήττεσθε. Δὲν ἐγνωριζόμεθα.

Ἡ συνοδία ἀφικνεῖτο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ ἀνύψωσε τὸ μαστίγιόν της διατάσσουσα νὰ σταθῶσιν.

Ἡ μικρὰ συνοδία συνηθροίσθη.

Ὅταν οἱ ἵπποι ἀπετέλεσαν ἡμικύκλιον, ἡ Κικιλία ἔλαβε τὸν λόγον:

— Σᾶς ὑπεσχέθην ἓν περίεργον, εἶπε. Παρατηρήσατε ἐνώπιόν σας. Ἰδού.

[Ἕπεται συνέχεια]. *K

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ πρίγκηψ ἀπήτησεν, ὅπως παρακαθήσωσι καὶ αὐταὶ εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν συζύγων των, καὶ λησμονήσας τὰς συμφοράς του ἐδείχθη τόσον χαρίεις καὶ ἀστεῖος, ὥστε αἱ δέσποιναι ἐκεῖναι, βλέπουσαι βραδύτερον αὐτὸν συχνάκις ἐν τῇ αὐλῇ, ἐβεβαίουν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσῳ φαιδρός, ὅσῳ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ κινδύνου.

Τὴν πρωίαν, ὁ Μαμφρέδης, ἀποχαιρετίσας τὰς δεσποίνας καὶ ἐνισχύσας τὴν συνοδίαν του διά τινων ἱππέων ἐκ τῶν τοῦ Καπέκου, ἀνεχώρησεν.

Ἀφίκετο εἰς Μέλφι, ὅπερ ἔκλεισεν αὐτῷ τὰς πύλας.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπραξαν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄσκολι, φονεύσαντες μάλιστα καὶ τὸν διοικητήν, δείξαντα πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν.

Ἄλλος, ἧσσον γενναῖος, θ'ἀπηλπίζετο. Ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης, ἀντλῶν θάρρος ἐξ αὐτῆς τῆς δυστυχίας, ἀπεφάσισε νὰ παλαίσῃ μέχρις ἐσχάτων κατὰ τῆς τύχης, καὶ ὧδευσε πρὸς τὴν Βενόζαν, ἥτις ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐν τῇ Λουκερίᾳ τῶν Σαρακηνῶν ἦρχεν ὁ μαρκήσιος τοῦ Χόχεμβεργ, ὅστις εἶχεν ἀφίσει ἐκεῖ διοικητὴν τὸν Μαρχίσιον, διατάξας αὐτὸν νὰ τηρῇ πάντοτε κεκλεισμένας τὰς πύλας.

Ὁ Μαρχίσιος ἐξετέλεσε θρησκευτικῶς τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του· ἀλλ' εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν αὐτῷ ἡ τοιαύτη πρόνοια.

Ὁ Μαμφρέδης, καταλιπὼν ἐν Βενόζᾳ τὴν συνοδίαν του καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς δύο πιστούς του Καπέκας καὶ τὸν ἀρχικυνηγόν του Φρειδερῖκον, ἔλαβε τὴν εἰς Λουκερίαν ἄγουσαν, παρακάμψας τὸ Ἄσκολι καὶ τὴν Φόγγιαν.

Ἡ νὺξ κατέλαβεν αὐτὸν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἐκτεταμένης ἐκείνης πεδιάδος, ἥτις καὶ νῦν ἔτι καλεῖται *Τράπεζα τῆς Ἀπουλίας*.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο θυελλώδης· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τοῦ Τάραντος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀναχαιτίζονται ἐκ τοῦ φόβου, ὃν ἐμπνέει τεταραγμένος οὐρανός . . . ἐπροχώρησε . . .

Τὰ σκότη ἐγένοντο πυκνώτερα . . . Ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο . . . Παχύταται σταγόνες βροχῆς ἔπιπτον ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ προσώπου του . . .

Αἴφνης ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, καὶ βαθυτάτη σιγὴ διεδέξατο αὐτόν... Ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ, οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο, ἢ ἡ ἔρρυθμος τῶν ἵππων ποδοβολή . . .

Ἀστραπὴ διέσχισε τὸν οὐρανόν. εἶτα

βροντή, καὶ μετ' αὐτὴν φοβερὰ χάλαζα ἤρξατο πιπτουσα . . .

Ὁ ἄνεμος, ὅστις εἶχε κοπάσῃ, ὡσεὶ δεικνύων ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀρχίσῃ πρῶτος τὴν κατὰ τῶν ἄλλων στοιχείων μάχην, ἤρχισε πνέων μᾶλλον μανιώδης ἢ πρίν.

Αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην μετὰ τόσης ταχυτητος, ὥστε ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο πυρπολούμενος.

Οἱ ἵπποι ἀνεπήδων συχνάκις ἔντρομοι. Οἱ ἱππεῖς, καίπερ εἰθισμένοι ν' ἀτενίζωσι κατὰ πρόσωπον τὸν θάνατον, ἐσταυροκοποῦντο καὶ ἐπεκαλοῦντο τὴν θείαν ἀντίληψιν, διότι τὸ θέαμα τῆς ἐν ἐπαναστάσει φύσεως εἶναι φοβερώτερον τῆς θέας τοῦ θανάτου.

Τί συνέβαινεν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Μαμφρέδου; Ἂν οἱ συνοδοί του ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὸ πρόσωπόν του, θὰ ἐνόουν ἐκ τῆς ἀλγεινῆς συστολῆς τῶν μυῶν, ἐκ τῶν πεφοβισμένων ὀφθαλμῶν του, ἐκ τῆς τεταραγμένης μορφῆς του, ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐμαίνετο θύελλα ἀγριωτέρα τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνταρασσούσης τὴν φύσιν.

Ἀλλ' ἐφοβοῦντο διὰ τὴν ζωὴν των τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ προβῶσι καὶ εἰς τοιαύτας παρατηρήσεις.

Ἄλλως τε, καὶ ὁ Μαμφρέδης δὲν εἶχε τὴν φωνὴν τρέμουσαν· ἀπ' ἐναντίας, ὁτὲ μὲν ἐνεθάρρυνεν, ὁτὲ δὲ διά τινος εὐφυολογίας ἐφαίδρυνεν αὐτούς.

Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, λέγει — ἀγνοῶ ἂν συνετῶς — ὅτι ὁ τίμιος ἄνθρωπος, ἐν τῷ βάθει τῆς δυστυχίας, εἶναί τι ἄξιον τῶν θεῶν . . . Ἐγὼ φρονῶ ὅτι μέγας κακοῦργος, ὅστις αἰσθάνεται ἅπασαν τὴν κόλασιν τῆς συνειδήσεως καὶ ἐν τούτοις ἀνυψοῖ ἀγέρωχον καὶ γαλήνιον τὸ μέτωπον, εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον θέαμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Οὕτως ἐπορεύθησαν μακρὰν ὁδόν . . . Ἐπὶ τέλους, ὁ οὐρανὸς διεσχίσθη, κατακλύσας τὴν γῆν διὰ χειμάρρου πυρός.

Αἱ πλέον μεμακρυσμέναι οἰκίαι ἐφωτίσθησαν.

Ρικάρδος, ὁ ἀρχικυνηγός, ἀνέκραξε:

— Θάρρος! Θάρρος, Ἱππόται... Ἰδοὺ ἐδῶ πλησίον ἄσυλον.

— Ποῖον; ἠρώτησαν πάντες.

— Δὲν εἴδετε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν οἰκίσκον τινὰ πρὸς τὰ ἀριστερά; Ἔλθετε μετ' ἐμοῦ. Εἰξεύρω τὴν ὁδόν. Τὸν οἰκίσκον αὐτὸν διέταξε νὰ κτίσωσι, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν θηρευτῶν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ μακαρίτης αὐτοκράτωρ Φρειδερῖκος, ὁ κύριός μας . . .

— Ρικάρδε! ἐβρυχήθη ἀκουσίως ὁ Μαμφρέδης· σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σου, μὴ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ διανυκτερεύσητε, πρίγκηψ; Ὁ ἅγιος Ἰανουάριος νὰ σᾶς βοηθήσῃ . . . δὲν βλέπετε τί χάλαζα εἶναι αὕτη; . . . Ἔλθετε, ἔλθετε.

Ὁ Μαμφρέδης, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, τὸν ἠκολούθησεν· ὅτε δὲ ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὴν φλιὰν τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου ἐκείνου, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κορράδου Καπέκου, ὅπως μὴ πέσῃ.

— Τί ἔχετε, πρίγκηψ; δὲν εἴσθε καλά;

— Τιποτε, Κορράδε. . . ὠλίσθησα . . . Καὶ ταῦτα εἰπὼν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

Ὁ Ρικάρδος, ἐρευνήσας ἐν τῷ σκότει, εὗρε δέσμας τινὰς ξύλων, ἐτοποθέτησεν αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἑστίας, καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του χάλυβα καὶ πυριτόλιθον ἤναψε μεγάλην πυράν.

— Αὕτη εἶναι πράγματι βασιλικὴ πυρα, εἶπε μειδιῶν ὁ Μαμφρέδης.

— Ὦ! ἀνάψαμε πολλαὶς τέτοιαις καὶ καλλίτεραις, πρίγκηψ... ἐκεῖνοι ἦταν καιροί . . . Φαντασθῆτε, τὴν τελευταίαν φορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετήσω τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν αὐτοκράτορα πατέρα σας, τὸν εἶδον ἐδῶ εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν .. μοῦ φαίνεται μαλιστα ὅτι τὸν ἔχω καὶ τώρα ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου . . . ἐκεῖ πλησίον σας . . .

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ διαρκέσῃ αὐτὸς ὁ καιρός; ἠρώτησε διακόψας τὸν ἀρχικυνηγὸν ὁ Μαμφρέδης.

— Ναί, αὐθέντα, ἀπήντησεν ὁ Ρικάρδος. Λοιπόν, καθὼς σᾶς ἔλεγον, ἦτον ἐδῶ εἰς ταύτην τὴν αἴθουσαν, καὶ ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ τώρα... καὶ διατί ὄχι:... Ἀπέθανε νέος, ἐνθυμοῦμαι... μόλις 56 ἐτῶν... καὶ ζῶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος, χάρις τῷ Θεῷ, εἶμαι 60 καὶ ὑποτελής... ὥστε ἠδύνατο νὰ ζῇ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἦτον 56 καὶ ὁ ἰσχυρώτερος αὐθέντης τῆς χριστιανωσύνης... Ἀλλ' εἶπον τότε ὅτι τὸν ἐδηλητηρίασαν. . . . Ὦ! . . . ὅταν ἦναι εἰς τὴν μέσην τὸ δηλητήριον, εἰμπορεῖ κανεὶς ν' ἀποθάνῃ καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ βασιλέως Κορράδου . . .

— Παναγία παρθένε! . . . αὐτὸς ἦτον κεραυνός!... εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Ναί, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Ρικάρδος· διηγοῦνται πολλοί, καὶ ἤκουσα συχνὰ νὰ τὸ λέγῃ καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ μου, ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχήν του, ὅτι ὅταν ἀναφέρῃ κανεὶς τοὺς πεθαμένους ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, εἰμπορεῖ καὶ νὰ παρουσιασθοῦν:.. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι... Καὶ διατί νὰ φοβοῦμαι; . . . Ἐγὼ τὸν ὑπηρέτησα πάντοτε πιστῶς, καὶ ζωντανὸν καὶ πεθαμένον... Ἂν καὶ ἔννοῇ κανεὶς εὐκόλως ὅτι ἡ δέησις πτωχοῦ ἀνθρώπου, ὡς εἶμαι ἐγώ, τίποτε, ἢ πολὺ ὀλίγον εἰμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ τὴν μεγάλην ψυχὴν ἑνὸς αὐτοκράτορος, ὅμως, ὅ,τι καὶ ἂν ἀξίζῃ ἡ δέησίς μου, ἐγὼ πάντοτε ἐδεήθην καὶ δέομαι ὑπὲρ αὐτοῦ... ὄχι... δὲν φοβοῦμαι... (καὶ παρετήρει ἔντρομος περὶ αὐτόν)... Καὶ ὑμεῖς, πρίγκηψ;

Ὁ Μαμφρέδης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τοὺς λόγους ἐκείνους, ὅθεν προκύψας ἐκ τῆς θύρας παρετήρησε τὸν οὐρανόν, εἶτα προσκαλέσας τοὺς συντρόφους του εἶπεν αὐτοῖς:

— Φρονῶ ὅτι ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ καλλιτερεύῃ.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Ρικάρδος, καλλιτερεύει... Σὲ μισὴ ὥρα δὲν θὰ ἔχουμε πλέον βροχήν! . . . Ἀλλὰ παρατηρήσατε πῶς μετεβλήθη ὁ ἄνεμος! . . . καὶ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα καὶ καταμαυρα σύγνεφα πῶς τραβοῦν μακρυά... Ἡ καταιγὶς ἔλαβε τὸν δρόμον τῆς Νεαπόλεως... Ὑπομονή! . . . Ἐκεῖ εἶναι τόσοι πολλοὶ καὶ καλοὶ ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι θὰ φροντίσουν δι' αὐτήν. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εἶναι οὔτε ἕνας παπᾶς νὰ τὴν ἐξορκίσῃ... Παρατηρήσετε ἐκεῖ, πρίγκηψ, πῶς ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε... Ὦ! . . . ἐπεράσαμε πολὺ χειρότεραις νυχτιαὶς μὲ τὴν Αὐτοῦ Γαληνότητα τὸν μακαρίτην . . .

— Θὰ ἐκάμνετε καλά, Ρικάρδε, ἂν ἐπηγαίνετε, μὲ ὀλίγα ἄχυρα, ἂν εὕρετε, ἢ ἄλλως μὲ τὸν μανδύαν μου, νὰ σπογγίσετε τοὺς ἵππους.

— Τί λέγετε, πρίγκηψ: . . . μὲ τὸν μανδύαν σας; τὸ ὡραιότερον πράσινον ὕφασμα τοῦ Καμβραί, τὸ ὁποῖον ἔχω ἰδῇ εἰς τὴν ζωήν μου;.. Ὁ ἰδικός μου εἶναι καταλληλότερος διὰ τὰ πτωχὰ αὐτὰ ζῷα . . . Ἔ!... ἐπρόκοψαν... ἔπειτα ὁ ἰδικός μου εἶναι πλέον στεγνὸς ἀπὸ τὸν ἰδικόν σας... θὰ τὰ σφογγίσω μὲ αὐτόν . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Ρικάρδος ἀπῆλθεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του.

Ὁ δὲ Μαμφρέδης, πλησιάσας εἰς τοὺς Καπέκας, οἵτινες ἵσταντο παρὰ τὴν ἑστίαν, εἶπεν αὐτοῖς:

— Ἀνδρεῖοι ἱππόται καὶ προσφιλέστατοι φίλοι μου, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀφαιρέσω καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν παρηγορίαν, τὴν ὁποίαν ἔχετε στεγνώνοντες τὰ φορέματά σας... Βλέπετε τί κερδίζει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τοῦ φυγάδος! Ἐντὸς ὀλίγου ἀναχωροῦμεν.

— Πρίγκηψ, εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ἐγκαταλείψωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ὑπὲρ ὑμῶν. Τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα μας ἐγκατελείψαμεν ἤδη.

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μὲ εὐνοήσῃ, ἂν οὐχὶ δι' ἄλλο, τοὐλάχιστον ὅπως δυνηθῶ ν' ἀνταμείψω ὑμᾶς, γενναῖοι καὶ πιστοί μου φίλοι, δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ὑποφέρετε.

— Τὸ νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς εὐγενῆ ἱππότην, ὡς εἴσθε ὑμεῖς, εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μεγίστη ἀνταμοιβή. Τὰ ὀνόματα ἡμῶν, πρίγκηψ, θὰ ἀναφέρωνται ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἀδιασπάστως ἡνωμένα ... αἱ πράξεις ὑμῶν θὰ ἦναι ὁ ἔπαινός μας, καὶ αἱ πράξεις μας θὰ ἦναι ὁ ἔπαινός σας... Αἰωνία δόξα θὰ καλύψῃ ἡμᾶς πάντας, καὶ οἱ τροβαδοῦροι δὲν θὰ ψάλωσι τὸν Μαμφρέδην χωρὶς καὶ τὸ ὄνομα τῶν Καπεκῶν νὰ ἀναφέρεται εἰς καμμίαν στροφὴν τοῦ ᾄσματός των.

Ὁ Μαμφρέδης ἐνηγκαλίσθη αὐτοὺς καὶ ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες, ἄχρις οὗ ἤκουσαν τὸν Ρικάρδον ἐρχόμενον καὶ ᾄδοντα:

Εἰς τ' ἄλογα, εἰς τ' ἄλογα, ἱππόταις, ὡπλισμένοι...
Καὶ τὸ σημεῖο ἐδόθηκε, κ' ἡ μάχη σᾶς προσμένει...
Ἡ δέσποιναις προσμένουνε τόση ὥρα 'ς τὸ πεδίον,
Κ' εἶναι ἀσπιδα ὁλόχρυση τῆς νίκης τὸ βραβεῖον.

Τότε ἠγέρθησαν πάντες. Ὁ οὐρανὸς

ἦτο ἐν μέρει αἴθριος... Ἵππευσαν καὶ ἀνέλαβον τὴν πορείαν των.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ὡραιοτάτη.

Πλεῖστοι ὅσοι τῶν Σαρακηνῶν εἶχον συναθροισθῇ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Λουκερίας, ποιοῦντες τὴν ἐωθινὴν αὐτῶν προσευχήν.

Αἴφνης εἶδον ἐρχομένους μακρόθεν ἐν τῇ πεδιάδι τέσσαρας ἱππεῖς πανόπλους, ὧν οἱ τρεῖς μόλις ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν βολῆς καταπέλτου ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔστησαν, καὶ ὁ εἷς ἐπροχώρησεν ἀσκεπῆ ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ ὑψῶν τὴν χεῖρα ἄνευ περιχειριδος, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἦτο πολέμιος.

— Μὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός μου, μοῦ φαίνεται ὁ Μαμφρέδης, ἀνέκραξεν εἷς τῶν Σαρακηνῶν.

— Εἶναι ὁ κακός σου χρόνος, ἀπήντησεν ἕτερος. Ποῖος εἰξεύρει ποῦ εὑρίσκεται τώρα ὁ γλυκύτατός μας αὐθέντης..

— Νὰ μὲ ποῦνε ἑπτὰ φοραὶς σκύλο καὶ νὰ ἦναι καταραμένη ἡ γενεά μου, ἂν αὐτὸς δὲν ἦναι ὁ υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου, εἶπε τρίτος.

— Διατί ἔπιες τὸ *αἷμα τῆς ἀμπέλου*, Χουσσεΐν; Δὲν τὸ εἶπεν ὁ προφήτης ὅτι τὸ κρασὶ ἀρρωσταίνει τὴν καρδίαν καὶ μᾶς κανει ὁμοίους μὲ τὸν μωρόν;

— Πρόσεξε, Μουζᾶ! . . . διατί λέγεις ὅτι εἶμαι μεθυσμένος; ... καὶ διατί φορτόνεις ταῖς ἔλλειψες τῶν γερατείων σου εἰς τὸν σύντροφόν σου, ὁ ὁποῖος βλέπει καλλίτερα ἀπὸ σέ; Παρατήρησε καλά, δὲν διακρίνεις τὸν ἀσημένιον ἀετὸν εἰς τὴν περικεφαλαίαν, ἡ ὁποία κρέμεται εἰς τὸ ἐφίππιον;

— *Ἀρσουλλάχ*! Εἶναι βέβαια ἀετός... *Ἀρσουλλάχ*! Εἶναι χωρὶς ἄλλο ὁ Μαμφρέδης.

— Ὁ Μαμφρέδης!... Ὁ Μαμφρέδης! ἠκούσθησαν ἀμέσως κραυγάζοντες πάντες οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν . . .

— Ὁ Μαμφρέδης!... Ὁ Μαμφρέδης! ἀπήντησαν οἱ ἐν τοῖς καταλύμασι Σαρακηνοὶ καὶ ἁρπάσαντες τὰ ὅπλα των ἔτρεχον κραυγάζοντες.

— Ἰδοὺ ὁ ἀγαπητός μας κύριος! . . . Ἰδοὺ ὁ πρίγκηψ μας, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πόθους μας καὶ ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ τῆς πίστεως μας . . . Ἂς εἰσέλθῃ . . . ἂς εἰσέλθῃ, πρὶν ἢ ὁ διοικητὴς ἐννοήσῃ τίποτε! . . .

Ὁ Μαμφρέδης εἶχεν ἤδη φθάσῃ ὑπὸ τὰ τείχη.

Εἷς τῶν Σαρακηνῶν ἔδειξεν αὐτῷ ὀχετόν, δι' οὗ ἔρρεον τὰ ὕδατα τῆς πόλεως.

Ὁ πρίγκηψ ἀφιππεύσας ἡτοιμάζετο νὰ εἰσδύσῃ διὰ τοῦ ὀχετοῦ ἐκείνου...

Ἀλλ' οἰθεαταὶ δὲν ἠνέχθησαν τοῦτο.

Δραμόντες, ἤρξαντο νὰ σείωσι καὶ νὰ κτυπῶσι τὰς πύλας, ἄχρις οὗ κατέρριψαν αὐτάς.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΛΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ!

[Συνέχεια]

Ε'

Ἡ Ζήλια, ἀναγνοῦσα τὰς ἐπιστολὰς συνέπτυξε ταύτας σπασμωδικῶς. Ἂν ἰδέα ἐκδικήσεως διέτρεξε τὸν νοῦν της, ἡ ἰδέα αὕτη ἐξηλείφθη μετ' ὀλίγον οὐδὲ ἴχνος ἀφεῖσα, διότι ἡ Ζήλια δὲν συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν παθητικῶν ἐκείνων φύσεων, παρὰ ταῖς ὁποίαις ὁ ἔρως ἀφυπνίζεται ἰσχυρός, ἀπαίσιος, τυφλός, ὡς ἐν ὁρμεμφύτῳ, ἐπιδιώκων τὴν ἱκανοποίησίν του καὶ ἐν τῷ ἐγκλήματι καὶ ἐν τῇ αἰσχύνῃ.

Αἱ φύσεις αὗται σπανίζουσιν ἐν Παρισίοις, ἡ δὲ Ζήλια ἦν, ὡς εἴπομεν, ἀληθὴς Παρισινή.

Ἡ ματαιότης τὴν εἶχεν ὠθήσει πρὸς τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ, ἡ ματαιότης τὴν ἀπεμάκρυνεν αὐτοῦ, διότι διεῖδε μόνον ταπεινωσιν ἐν πάλῃ πρὸς λατρευομένην ἀντίζηλον.

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμόν, ρίψασα εἰς τὸ πῦρ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Λουδοβίκου Μονθὰλ δὲν ἐσκέπτετο ἤδη πλέον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ ἑαυτῆς.

Παρέβαλλε τὰ διαρρεύσαντα ἀπὸ τοῦ γάμου της τέσσαρα ἔτη, — ἔτη τόσῳ σκυθρωπά, τόσῳ ζοφερά, τόσῳ θλιβερά, παρὰ τὴν φαινομενικὴν κίνησιν καὶ λάμψιν αὐτῶν, — πρὸς τὴν τόσῳ πολυφρόντιδα καὶ γλυκεῖαν ζωὴν τῆς Ἑλένης Σερβέν, πρὸς τὴν πλήρη συγκινήσεων ὕπαρξιν τῆς κυρίας Δεραμπέρ, καὶ ἐβυθίσθη εἰς ἀπελπιστικοὺς διαλογισμούς, ἐξ ὧν αἱ γυναῖκες ἐξέρχονται ἐξ ὁλοκλήρου διεφθαρμέναι ἢ ἐξηγιασμέναι διὰ τῆς ὑποταγῆς· δὲν εἶχεν ὅμως ψυχὴν ἀρκούντως μεγαθυμον, ὥστε νὰ ὑποταχθῇ.

Ἦν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐπιθυμοῦσι πᾶσας τὰς εὐτυχίας, ἐνῷ στεροῦνται ἀκριβῶς τούτων, διότι δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος πρὸς ἐλαχίστην θυσίαν!

Ὁ βλέπων αὐτὴν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εὐκόλως ἐμάντευεν ὅτι θὰ ἐδειλία πρὸ τοῦ καθήκοντος, ὡς εἶχε δειλιάσει πρὸ τῆς ἀφοσιώσεως, ὅτι αἰσχρῶς προδώσασα τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ, χάριν τῶν ἀπολαύσεων τῆς πολυτελείας καὶ τῆς κενοδοξίας, θὰ διέπραττε πλείστας ἀνοησίας χάριν τῶν ἐρωτικῶν ἡδονῶν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θέλησίς της, ἂν μὴ ἡ ζωή της, εἶχε διαφθαρῇ. Μετέβη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν ἠθικὴν ἐκείνην κατάστασιν, ἥτις τιθησι τὴν γυναῖκα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου ἀρκούντως ἐπιδεξίου, ὅπως ἐκμεταλλευθῇ τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὴν ἀνιαν της.

Ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ἐνίοτε δύσκολον ἐν τῷ κόσμῳ.

Παρῆλθον δύο μῆνες, χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της, οὔτε ἐν τῇ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν ἀνδρῶν, τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον ἔρωτος. Βαθεῖα ἀποθάρρυνσις κατέλαβεν αὐτήν· ἡ ὑγεία της, ὡς ἡ ψυχή της, διεταράχθη. Αἱ μόναι ὑποφερταὶ ὧραι τῆς ζωῆς της ἦσαν ἐκεῖναι, ἃς διήρχετο πλησίον τῆς Ἑλένης, διαλεγομένη περὶ τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ ἄπελπις ἔτρεφεν.

Αἱ περὶ ἔρωτος συνομιλίαι μεταξὺ στενῶν φίλων παίζουσι πρωτεῖον πρόσωπον ἐν τῷ βίῳ τῶν γυναικῶν καὶ συνεπάγονται ὀλεθριωτάτας συνεπείας. Ὑπάρχουσιν ἐπιθυμίαι τινές, τὰς ὁποίας καλὸν εἶνε πᾶς τις νὰ γνωρίζῃ αὐτὸς καὶ μόνος, ὅταν θέλῃ νὰ διατηρῆται ἰσχυρὸς ἀντίπαλος αὐτῶν. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτῶν, ἡ συζήτησις περὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἱκανοποιήσεώς των ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπόρριψιν τῶν καλλιτέρων ὅπλων πρὸ τῆς ὥρας τῆς μάχης.

Πρωΐαν τινά, ἐνῷ ἡ Ζήλια ἦτο μόνη μετὰ τῆς φίλης της ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ἡ συζυγος ἐπαρχιώτου βουλευτοῦ, συνοδευομένη ὑπὸ κομψοῦ νεανίου.

Ἤρχετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ζωγράφον, ὅστις εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν προσωπογραφίαν της, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἂν καὶ μόλις ἦν ἡ ἑνδεκάτη, ἡ εἴδησις ἐδίδετο βραδέως, ἐξεικονισμένων ἤδη τῶν ποδογύρων, τῶν τριχάπτων καὶ τῶν πτερῶν Ἀπέτεινε πρὸς τὴν κόμησσαν Δενεραντάλ, ἣν εἶχεν ἄλλοτε συναντήσει ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σερβέν, ἀλαζονικῶς πληθὺν φιλοφρονήσεων, μεθ' ὃ ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν προσωπογραφίαν της εἰς τὸν συνοδεύοντα αὐτὴν νεανίαν.

— Μοῦ ὁμοιάζει, κύριε Δελαμβέρ; ἠρώτησεν ἐπαιρομένη ἐπὶ τῇ ἀριστοκρατικῇ της καταγωγῇ.

Ἡ Ζήλια, ἀναμιμνησκομένη ὅτι εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦτο προφερόμενον ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, παρετήρησε τὸν νέον. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρατηρήσεως ἀπέβη ὑπὲρ τοῦ κυρίου Δελαμβέρ. Ρεμβώδης οὗτος καὶ φιλερως, εἶχεν ἀναστημα λεπτὸν καὶ εὔκαμπτον, κόμην φαιὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ, χρῶμα ὕπωχρον, ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ἐπιμήκεις καὶ ἐν τῇ ἀπαθείᾳ των ἐκφραστικούς.

Ὁ νεανίας, ἀντιληφθεὶς τὰ πάντα, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς κομήσσης μεστὸν θαυμασμοῦ καὶ πόθου βλέμμα, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἡ αὐθάδεια εὑρίσκει πάντοτε χάριν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γυναικῶν.

Ἡ κυρία Σαρδώ, πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν της — τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ βουλευτοῦ — ἠνάγκασε μετ' ὀλίγον τὸν συνοδόν της νὰ παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς τὴν προσωπογραφίαν της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Δελαμβὲρ ἐπανελάμβανεν ὅτι περισσότερον τοῦ δέοντος ἦσαν αἱ κατατομαὶ τοῦ προσώπου, οἱ ὀφθαλμοὶ συνεσταλμένοι, τὸ στόμα μέγα, ἡ ρὶς ὀγκώδης, εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ὁ Ἀλέξανδρος Σερβέν.

— Τί κάμνεις, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη; ἠρώτησε τείνας οἰκείως τὴν χεῖρα εἰς τὸν κύριον Δελαμβέρ, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὴν κόμησσαν καὶ τὴν κ. Σαρδώ, ἐξ ἀκριβῶς ἔτη ἔχω νὰ σὲ ἴδω. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Λουδοβίκος Μον-

θάλ. σὺ καὶ ἐγώ, ἑκατοικοῦμεν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δωμάτιον;

— Τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἐντελῶς· σὺ εἶσαι περίφημος ζωγράφος, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

— Δὲν ἀποδέχομαι τὴν κολακείαν αὐτήν. Ὁ φίλος μας ἔγεινε μέγας ποιητὴς καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔνδοξος, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀλέξανδρος Σερβέν, οὗτινος ἡ καρδία ἐπλημμύρει πάντοτε, προκειμένου περὶ τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ.

— Μάλιστα, ἔχει τάλαντον, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης δι' ὕφους μαρτυροῦντος ἐπιθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐναντίου.

Ἡ περιέργεια τῆς κ. Σαρδώ, ὡς λογίας ἐπαρχιώτιδος, ἀπέσπασεν αὐτὴν τῆς ἐπισκοπήσεως τῆς προσωπογραφίας αὐτῆς.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Μονθάλ; ἀνέκραξε στραφεῖσα ζωηρῶς πρὸς τὸν Ἀλέξανδον Σερβέν, τὰ μυθιστορήματά του μὲ ἔκαμαν νὰ περάσω μερικὰς ὥρας εὐχαρίστους.

— Καὶ ἡ μεγάλη καὶ πολυθρύλλητος ἐκείνη ἀπελπισία, ἡ ἀκατανίκητος ὑποχονδρία του δὲν ὑφίσταται πλέον; ἠρώτησεν ὁ κ. Δελαμβὲρ χαμηλοφώνως.

Ὁ Ἀλέξανδρος οὐδὲν ἀπήντησεν, ὅπερ δὲν ἠμπόδισε τὴν κ. Σαρδὼ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ πληθὺν ἐρωτήσεων περὶ τῆς οἰκιακῆς ζωῆς τοῦ Λουδοβίκου.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη καθίστατο βάσανος διὰ τὴν Ζήλιαν.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἰωάννου, προσηλουμένων ἐπανειλημμένως ἐπ' αὐτῆς, ὑπέθεσεν ὅτι οὗτος τὴν ἐγνώριζε καὶ ἠρυθρίασε πολλάκις. Ἐν τέλει, ἐγερθεῖσα κατατεταραγμένη, ἐξῆλθε, λησμονήσασα δέσμην ἴων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ πρὸ μικροῦ ἐκάθητο.

Ὁ Ἰωάννης Δελαμβὲρ ἦν ἀρκούντως φίλαυτος, ἐπείσθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἡ ἀποκλειστικὴ αἰτία τῆς συγκινήσεως τῆς κομήσσης καὶ ἁρπάσας τὰ λησμονηθέντα ἴα, τὰ ἔθηκε κρύφα ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Πῶς εὑρίσκετε τὴν κόμησσαν Δενεραντάλ; τὸν ἠρώτησεν ἡ κ. Σαρδὼ μετὰ τὴν ἔξοδόν των ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου.

Τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ κ. Δελαμβὲρ οἷον ἀποτέλεσμα τὸ ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς Ζήλιας καὶ ἀνεμνήσθη ἐν λεπτομερείᾳ τῆς ἱστορίας τοῦ Μονθάλ.

— Ὡραίαν, ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὀλίγον ὠχράν· ἡ ὄψις της μάλιστα εἶνε κάπως καταπεπονημένη.

Ἡ ἐναντίωσις αὕτη προσετέθη χάριν τῆς περισσῆς εὐτραφίας τῆς κ. Σαρδώ.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ κ. Σαρδώ, ἥτις ἀνεκάλυπτε πανταχοῦ γυναικὸς θύματα παρεξηγήσεων. ἡ οἰκογένειά της τὴν ὑπάνδρευσε, χωρὶς τὴν θέλησίν της, μὲ ἄνδρα τριπλασίας ἡλικίας καὶ καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπον· τὴν ἐκυρίευσεν ἡ ἀπελπισία. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀναχωρεῖ εἰς Βισύ, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι μὴ δὲν ἐπιστρέψῃ.

Ἐπιθυμοῦσα δὲ ἡ κ. Σαρδὼ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κατὰ βάθος ἐγνώριζε τὴν κόμησσαν ὡμίλησε λεπτομερῶς περὶ αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Δελαμβέρ, ὅστις ἠκροᾶτο αὐτῆς μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ἡ φέρουσα αὐτοὺς ἅμαξα ἔστη πρὸ ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, ἐν ᾧ ἡ οἰκογένεια τοῦ βουλευτοῦ κατῴκει ἐκεῖ πρὸ ἓξ μηνῶν. Ἡ κ. Σαρδώ, προδήλως, ἦν τὸ κύριον πρόσωπον τῆς οἰκογενείας ταύτης. Κόρη πτωχοῦ ἀγροτικοῦ ἀρχοντίσκου ὑπῆρξεν εὐτυχεστάτη συζευχθεῖσα κατασκευστὴν χάρτου τῶν τοίχων, μ' ὅλον ὅτι δὲ ὁ σύζυγός της εἶχε κερδίσει πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου, ἐκείνη οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν ἀπόστασιν. ἥτις, κατὰ τὴν γνώμην της, τὴν ἐχώριζε τοῦ κυρίου Σαρδώ, καὶ κατηγόρει αὐτὸν ἀπαύστως διὰ τὸ χυδαῖον τῶν ὀρέξεών του.

Εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Νομοῦ τῶν Βοσγίων, εἶχεν ἐπιπολαίως ἐλπίσει ὅτι τὸ νέον ἀξίωμα τοῦ συζύγου της μετ' οὐ πολὺ θὰ τῇ ἤνοιγε τὰς θύρας πάσας, ὅτι θὰ διήρχετο τὴν ζωήν της συμμετέχουσα τῶν ἀριστοκρατικῶν παρισινῶν συναναστροφῶν. Ἤδη, πρωτίστη μέριμνα αὐτῆς ἦτο, νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα της μὲ ἄνδρα, ὅστις νὰ ἔχῃ ὄνομα, νὰ δύναται δὲ νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον φαντασιωδῶς ἔζη.

Ἡ Καλλιόπη Σαρδὼ ἀνετράφη ἔν τινι οἰκοτροφείῳ τῶν Παρισίων. Ἡ μήτηρ της ἔλεγεν, εἰς τοὺς ἔχοντας ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀκούωσιν, ὅτι ἡ κόρη της ἀπέμαθε τὴν ἐθνογραφίαν, τὴν κοσμογραφίαν, τὴν ἀρχαιολογίαν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωγραφικήν!

Ὁ Ἰωάννης Δελαμβὲρ εἶχε παρουσιασθῆ τῇ κ. Σαρδὼ ὑπό τινος φίλου του, ἀνεψιοῦ τῆς συζύγου τοῦ βουλευτοῦ.

Πρὸ ἐτῶν τινῶν, ἁπλῶς ὑπόθεσιν κωμωδίας θὰ ἀνεκάλυπτεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐκείνῃ, ἤδη ὅμως λίαν ἐξετίμα τὸ σπουδαῖον κέρδος, ὅπερ θὰ ἤντλει τις ἐξ αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης προσεφέρετο.

Ὁ Ἰωάννης ἀνῆκεν εἰς τὴν πολυαριθμωτάτην τάξιν τῶν νέων ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 25 ἔτους τῆς ἡλικίας των πιστεύουσιν ἑαυτοὺς ποιητάς, κατορθοῦντες μάλιστα ἐνίοτε νὰ πείσωσι περὶ τούτου τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποίους ὅμως κατὰ τὸ 30 εὑρίσκει τις ψυχροτέρους, λογιστικωτέρους, προσηλουμένους εἰς τὴν ὑλικὴν εὐζωΐαν μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες συστηματικῶς φαίνονται ἀπησχολημένοι περὶ γλίσχρους καὶ πεζὰς μερίμνας.

Τὴν συνείδησιν, τὸ θάρρος, τὴν αὐταπάρνησιν, τὸ τριπλοῦν τοῦτο προπύργιον, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου δέον νὰ προφυλάττηται τὸ ἱερὸν πῦρ, αἱ ἐπίπλαστοι αὗται καὶ ἀτελεῖς φύσεις, θεωροῦσιν ἀπόλυτον ἐλάττωμα. Ἡ ἐν αὐταῖς διακρινομένη ἐφήμερος φλόξ, ἡ ἀλόγως βαπτιζομένη μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐμπνεύσεως, σβέννυται κατὰ τὴν πρώτην πνοήν, ἀπολείπουσα ὡς καρπὸν μόνον τὸ φθονερὸν καὶ τὸ χολῶδες, τὰ δύο ταῦτα συστατικὰ πάσης ἀνικανότητος.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Λουδοβίκος Μονθὰλ κατήγοντο ἀμφότεροι ἐκ Καέν, αἱ μητέρες των δὲ ὑπῆρξαν σύνοικοι. Ἐπὶ δεκαετίαν μετέβαινον ὁμοῦ ἑκάστην πρωΐαν εἰς τὸ αὐτὸ Λύκειον καὶ τὸ ἑσπέρας συνέπαιζον ἐν τῷ αὐτῷ κήπῳ. Ἔκτοτε ὁ Ἰωάννης ἐζήλοτύπει τὸν Λουδοβίκον, οὗτινος ἀορίστως ἠσθάνετο τὴν ὑπεροχήν.

Ἡ κ. Μονθὰλ ἐκέκτητο πόρους τινάς, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου ἦτο σχεδὸν πάμπτωχος, ἂν καὶ ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς νορμανδικῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ σύζυγός της, παίκτης καὶ φιλήδονος, εἶχε κατασπαθίσει τήν τε ἰδίαν καὶ τὴν προικῴαν περιουσίαν του, μετὰ τὸν θάνατόν του δέ, πληρωθέντων ὅλων τῶν χρεῶν αὐτοῦ, ὑπελείφθη τῇ κ. Δελαμβὲρ εἰσόδημα ἐννεακοσίων φράγκων, ὅπως ζήσῃ καὶ ἀναθρέψῃ δύο τέκνα.

Ὅτε ὁ Λουδοβίκος ἐγένετο δεκαεξαετὴς ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς κ. Μονθὰλ εἰς Παρισίους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, ἐν ᾧ ὁ Ἰωάννης, ἄπελπις μείνας ἐν Καέν, ἀπέτεινε πικρὰ παράπονα εἰς τὴν μητέρα του, ὡς περιοριζουσαν τὸν βίον του καὶ φράττουσαν διὰ παντὸς τὸ μέλλον του, ἀφοῦ τὸν ἐκράτει ἐν ἐπαρχιακῇ πόλει.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ μόνα τὰ δάκρυα εἶχεν ὡς ἀπάντησιν.

Μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του, ὁ Λουδοβίκος λίαν ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν Ἰωάννην εἰσελθόντα πρωΐαν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Πότε ἦλθες ἐδῶ; τὸν ἠρώτησε.

— Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης· μία γραῖα θεία, θαυμαστὴς τοῦ ὀνόματος Δελαμβέρ, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ φερέτρου, μοὶ ἐκληροδότησεν εἰσόδημα δισχιλίων φράγκων· δι' ἐκείνου, καὶ διὰ τούτου, — προσέθηκε σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του χειρόγραφον — ἄνθρωπος ὡς ἐγώ, πολὺ γρήγορα θὰ φθάσῃ τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον.

— Καὶ εἰς τί θὰ ἐνασχοληθῇς;

— Εἰς τὴν φιλολογίαν!

— Ἴσως θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ἐνασχοληθῇς καὶ εἰς τίποτε ἄλλο.

— Νὰ ἐνταφιασθῶ εἰς κανὲν γραφεῖον ἢ σπουδαστήριον! δῆλα δὴ νὰ κόψω τὰς πτέρυγάς μου! Σὺ μὲ συμβουλεύεις αὐτό, σύ, ὁ ὁποῖος μέχρις ἐσχάτων ἔγραφες εἰς Καὲν τόσον ὡραίας σελίδας!

— Ἐργάζομαι πάντοτε, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν διαπρέψω· ἀλλ' ἡ μήτηρ μου δὲν εἶνε πλουσία καὶ πολὺ θὰ τὴν ἐστενοχώρει νὰ ζῶ εἰς Παρισίους χωρὶς νὰ κερδίζω μόνος μου κάτι τι. Εἶμαι ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Τέσσαρα ἔτη παρῆλθον, τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰωάννης ἀνωφελῶς ἐσπατάλησε τὸν χρόνον καὶ τὸν χάρτην του! Εἰκοσιεπταετὴς ἦν τόσον ἄγνωστος καὶ πτωχός, ὅσῳ καὶ κατὰ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ φίλοι του κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσωσιν δι' ἑαυτοὺς θέσεις εὐπρεπεῖς, ἂν μὴ λαμπράς. Ἀπότομος μετάστασις ἐπετελέσθη τότε ἐν αὐτῷ· ὡς πάντες, οἵτινες βλέπου-

σιν ἐν τῇ τέχνῃ μέσον καὶ οὐχὶ σκοπόν, ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ ἤρξατο, ἐν στενῷ κύκλῳ, ἐπιπολαίως ὁμιλῶν περὶ τῶν φιλολογικῶν πλεονεκτημάτων της· ἐξ ἐναντίας εὔελπις καὶ ἐπιδεικτικῶς ἐβασίζετο εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά του.

Νὰ διαπρέψῃ! ἡ λέξις αὕτη ἐπανήρχετο ἀκαταπαύστως εἰς τὰ χείλη του, πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ του, ὅλα τὰ μέσα ἐθεώρει καλά. Κυρίως ἐφιλοδόξει ἤδη μόνον νὰ διέλθῃ ἐν ἀργίᾳ ζωὴν εὐάρεστον, καὶ ἐν μιᾷ λέξει: ἐκερδοσκόπει γάμον ἐρωτικόν.

Νὰ συναντήσῃ τὴν κ. Σαρδώ, — μίαν τῶν μωροκενοδόξων ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες πιστεύουσιν ὅτι νυμφεύεταί τις τὴν κόρην των μόνον, ὅπως ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶνε υἱός των, — ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἰωάνναν περιπέτεια ἀνέλπιστος. Ἐδάνεισεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ βουλευτοῦ βιβλία, ἔψαλλε μετ' αὐτῆς δυῳδίας, ἔγραψε στίχους ἐπὶ τοῦ λευκώματός της, καὶ μεταδίδων αὐτῇ γνώσεις τινὰς περὶ οἰκοσήμων, ἐδράττετο τῆς ἐξαιρέτου εὐκαιρίας νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν προγόνων του, πεσόντων παρὰ τὸ πλευρὸν Γουλλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, κατὰ τὴν μάχην τοῦ Ἅστιγγ.

Οὐδὲ ἠμέλησε νὰ περιποιηθῇ προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Καλλιόπην, ἐπιτυχὼν μάλιστα τῆς εὐνοίας τοῦ κ. Σαρδώ, σπουδαίως συζητῶν ἐπὶ πολλῶν βιομηχανικῶν καὶ πολιτικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ κατασκευαστὴς τοῦ χάρτου ἐπίστευεν ὅτι ἐγνώριζεν.

Ὁ Ἰωάννης οὐχ ἧττον προέβλεπε μέγα κώλυμα διὰ τὰ σχέδια του.

Καίτοι ἔφερεν ὄνομα τοιοῦτον, οὐδέποτε εἶχε συνάψει σχέσεις μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ἧς ἡ κ. Σαρδὼ ἤθελε διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀποτελέσῃ μέρος.

Τὸ νὰ κερδίσῃ τὴν καρδίαν ἀριστοκρατίδος κυρίας καὶ ν' ἀνυψωθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν της, ἦτον ἀναντιρρήτως τὸ ἀσφαλέστερον, τὸ συντομώτερον, τὸ εὐαρεστώτερον πάντων τῶν μέσων· περὶ τούτου δ' ἐπανειλημμένως ἐσκέφθη.

Δυστυχῶς δι' αὐτὸν αἱ ἀριστοκρατίδες, ἀφθονοῦσαι ἐν τοῖς βιβλίοις, εἶνε σπανιώταται ἐν τῇ πραγματικῇ ζωῇ.

Παρῆλθον μῆνες, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου.

Ἤδη νομίζομεν ἐζηγεῖται ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Ἰωάννης ἐδράξατο τόσῳ προθύμως τῶν ἴων τῆς κ. Δενεραντάλ· ἡ κόμησσα ἦτον ἴσως ὁ ἄγγελος, ὃν πρὸ πολλοῦ περιέμενεν. Ἡ χαρά του ηὔξησεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἡ γυνή, ἧς εἶχε θαυμάσει τὴν καλλονήν, ἦν ἡ ἄπιστος ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ. Ἐγκαρδίως ἀπεστρέφετο τὸν Μονθὰλ ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐπιτυχιῶν. Τὸ νὰ προσελκύσῃ δὲ τὸν ἔρωτα, ἰδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς περιφρονησάσης τὸν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλον του, τῷ ἐφαίνετο θρίαμβος, σχεδὸν ἐκδίκησις.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐρρίφθη ἐπὶ κλινοῦς καὶ παρατηρῶν τὴν ἀνθοδέσμην τῆς Ζήλιας ἀνέκραξε:

— Κρατῶ τὴν τύχην μου!

Κατόπιν περιέπεσεν εἰς βαθὺν ρεμβασμόν· ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Βισύ, διότι ἐν Παρισίοις οὐδέποτε ἴσως εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ συναντᾷ τὴν κ. Δενεραντάλ.

Χάρις εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς κ. Σαρδώ, ὁ Ἰωάννης εὗρεν οὐχ ἧττον τὸ μέσον νὰ βλέπῃ καθ' ἑκάστην τὴν κυρίαν Δενεραντάλ, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ὑπῆρξαν τόσον ἐκφραστικοί, ὥστε ἡ Ζήλια, ἀναχωροῦσα ἐκ Παρισίων, ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἐγκατέλιπεν ἐκεῖ τὸ μέγα πάθος, ὅπερ ἐπεδίωκεν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Κ.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

Νέος τις περιεφέρετο μὲ ἀνήσυχον τὸ ὕφος ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐφόρει δίοπτρα κυανᾶ, καί, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταρροήν, ἔφερεν ἀδιαλείπτως τὸ μανδύλιον εἰς τὴν ρῖνα. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐκράτει μικρὸν μαῦρον σάκκον περιέχοντα, ὡς ἀργότερον ἔμαθον, μετάξινον κοιτωνίτην καὶ βρακίον τουρκικόν.

Κατὰ καιρούς, μετέβαινε μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐθεώρει ἐν τῇ ὁδῷ, ἐξῆγεν εἶτα τὸ ὡρολόγιον καὶ τὸ παρέβαλλε πρὸς τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία θ' ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν· ἀλλὰ πολλοὶ φοβοῦνται πάντοτε τὰς ἀργοπορίας.

Ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν προωρισμένων νὰ περιλάβωσι μέγα πλῆθος· ὀλίγαι ἦσαν αἱ τῆς πρώτης θέσεως ἁτμάμαξαι· δὲν ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ ὑπάλληλοι, περατοῦντες τὴν ἡμερησίαν των ὑπηρεσίαν, διασπείρονται εἰς τὰς ἐξοχάς.

Ὅτε ἤρχισαν οἱ ταξειδιῶται νὰ προσέρχονται, Παρισινός τις εὐκόλως ἐν αὐτοῖς θ' ἀνεγνώριζεν ἀγρότας καὶ μικρεμπόρους τῶν πέριξ.

Ἐν τούτοις, πάντοτε ὁσάκις εἰσήρχετό τις ἐν τῷ σταθμῷ ἢ ὄχημά τι ἵστατο πρὸ τῆς θύρας, ἡ καρδία τοῦ διοπτροφόρου νέου ἐξωγκοῦντο δίκην ἀεροστάτου, τὰ γόνατά του ὑπέτρεμον, ὁ σάκκος του ἐκινδύνευε νὰ διαφύγῃ τῆς χειρός του καὶ τὰ δίοπτρα νὰ καταπέσωσι τῆς ρινός του, ἢ μᾶλλον, ν' ἀναστραφῶσι πρὸς τὸ μέρος τῶν μυστάκων.

Τὸ δεινὸν τῆς θέσεως ἐπετάθη ὅτε, μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, ἐνεφανίσθη διὰ πλαγίας τινὸς θύρας ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ μόνου ἀκριβῶς μέρους, πρὸς ὃ οὐδεμία εἶχε δοθῇ προσοχή, γυνή τις μελανὰ ἐνδεδυμένη, μὲ πυκνὸν ἐπὶ τῆς ὄψεως πέπλον, καὶ μὲ βαθύχρουν ἐκ μαροκίνου σάκκον, περικλείοντα, ὡς μετέπειτα ἐπληροφορήθην, θαυμάσιον κοιτωνίτην καὶ κυανᾶ ἀτλαζωτὰ σανδάλια.

Ἡ γυνὴ καὶ ὁ νέος προέβησαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἀτενίζοντες δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, οὐδέποτε ἐμπρὸς αὐτῶν. Συνηντήθησαν, ἔθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἔμειναν ἐπί τινας στιγμὰς ἄφωνοι, ἀσπαίροντες, πλήρεις παλμῶν, διατελοῦντες ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς τῶν σφοδρῶν ἐκείνων συγκινήσεων, ἀντὶ τῶν ὁποίων προθύμως θὰ ἔδιδον εἰς ἀντάλλαγμα ἑκατὸν ἔτη ζωῆς φιλοσόφου

Ὅτε ἀνεῦρον τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν:

— Λέον, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ — ἐλησμόνησα ν' ἀναφέρω ὅτι ἦτο νέα καὶ ὡραία — Λέον, ὁποία εὐτυχία! Ἀδύνατον νὰ σὲ ἀνεγνώριζον μὲ αὐτὰ σου τὰ κυανᾶ δίοπτρα.

— Ὁποία εὐτυχία! ὑπέλαβεν ὁ Λέων, οὐδέποτε θὰ σὲ ἀνεγνώριζον ὑπ' αὐτὸν τὸν μαῦρον πέπλον.

— Ὁποία εὐτυχία ἐπανέλαβεν ἐκείνη. Ἂς λάβωμεν ταχέως θέσιν· ἂν ὁ σιδηρόδρομος ἀνεχώρει ἄνευ ἡμῶν!... καὶ τῷ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα. Ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον! εἶμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετὰ τῆς Κλάρας καὶ τοῦ συζύγου της, μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξοχικήν των οἰκίαν, καὶ ὀφείλω *αὔριον* νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσω...

Καὶ, προσέθηκε γελῶσα καὶ ταπεινοῦσα τὴν κεφαλήν:

— Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀνεχώρησε, καὶ αὔριον... ἀφοῦ διέλθω τὴν *τελευταίαν ἑσπέραν* μαζύ της... (τῷ ἔθλιψεν ἐκ νέου τὸν βραχίονα), αὔριον τὴν πρωΐαν, θὰ μ' ἀφήκῃ εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου θὰ εὕρω τὴν Οὐρσούλην, τὴν ὁποίαν ἔπεμψα πρώτην, εἰς τῆς θείας μου.. Ὦ! τὰ πάντα ἔχω προνοήσει! Ἂς λάβωμεν τὰ εἰσιτήριά μας... Ἀδύνατον νὰ μᾶς μαντεύσουν! Ὦ! ἂν μᾶς ἐζήτουν τὰ ὀνόματα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον; ἐλησμόνησα...

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δουρῆ.

— Ὦ! ὄχι. Ὄχι Δουρῆ Εἴχομεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ὑποδηματοποιὸν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Τότε, Δουμών;...

— Δωμόν.

— Ἔστω, ἀλλὰ τίποτε δὲν θὰ μᾶς ζητήσουν.

Ὁ κώδων ἐσήμανεν, ἡ θύρα τοῦ χώρου τῆς εἰσόδου ἠνοίχθη, καὶ ἡ νεᾶνις, ἐπιμελῶς πάντοτε κεκαλυμμένη, ὥρμησεν ἐν μιᾷ ἁμάξῃ μετὰ τοῦ νεαροῦ της συντρόφου.

Δευτέραν ἤδη φοράν, ὁ κώδων ἐσήμανεν· ἔκλεισαν τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματός των.

— Εἴμεθα μόνοι! ἀνέκραξαν περιχαρεῖς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὅμως στιγμήν, ἀνὴρ περίπου πεντηκοντούτης, ὁλόμαυρα ἐνδεδυμένος, μὲ ὕφος σοβαρὸν καὶ ἀνιῶν, εἰσῆλθε καὶ κατέλαβε μίαν τῶν γωνιῶν.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριξε καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία ἤρχισε νὰ κινῆται.

Οἱ δύο νέοι, ἀποσυρθέντες ὅσον ἠδύναντο μακρότερον τοῦ ὀχληροῦ των γείτονος, ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι ταπεινοφώνως καὶ ἀγγλιστὶ ἐξ ὑπερβαλλούσης ἐπιφυλακτικότητος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος ταξειδιώτης ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ, καὶ μετὰ πολὺ καθαρωτέρας βρετανικῆς προφορᾶς, ἐὰν ἔχετε μυστικά, κάλλιον νὰ μὴ τὰ εἴπητε ἀγγλιστί. Εἶμαι Ἄγγλος, λυποῦμαι ὅτι

σᾶς ἐνοχλῶ, ἀλλά, εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα, ἦτο εἷς μόνος, καὶ ἔχω τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ ταξειδεύω ποτὲ μὲ ἕνα μόνον . . . Εἶχε μορφὴν Ἰούδα. Καὶ ἴσως τοῦτο τὸν ἔθετεν εἰς πειρασμόν.

Καὶ ἐπέδειξε ταξειδιωτικὸν σάκκον, ὃν εἶχε ρίψει πρὸ αὐτοῦ ἐπί τινος προσκεφαλαίου.

— Ἐπὶ τέλους, ἂν δὲν κοιμηθῶ, θ' ἀναγνώσω.

Τῷ ὄντι ἐπειράθη ἀνυποκρίτως νὰ κοιμηθῇ.

Ἤνοιξε τὸν σάκκον, ἐξήγαγε σκοῦφον, τὸν ἐφόρεσε καὶ ἔκλεισεν ἐπί τι διάστημα τοὺς ὀφθαλμούς· τοὺς ἤνοιξεν εἶτα ἐκ νέου μετὰ κινήματος ἀδημονίας, ἀνεζήτησεν ἐν τῷ σάκκῳ του δίοπτρα, εἶτα ἑλληνικόν τι βιβλίον· ἐπεδόθη τέλος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μετ' ἄκρας προσοχῆς.

Διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τοῦ σάκκου τὸ βιβλίον, ἐδέησε νὰ μετατοπίσῃ πληθὺν ἀντικειμένων πληρούντων αὐτὸν ἀναμιξ.

Ἐξήγαγε, μεταξὺ ἄλλων, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σάκκου, ὀγκώδη δέσμην Ἀγγλικῶν χαρτονομισμάτων, τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι θρονίου, καί, προτοῦ τὴν ἐπαναθέσῃ ἐν τῷ σάκκῳ, τὴν ἐπέδειξε πρὸς τὸν νέον ἐρωτῶν ἂν θὰ εὕρισκεν εἰς Ν* ν' ἀλλάξῃ τραπεζογραμμάτια.

— Πιθανόν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγγλίας.

Ν* ἦτο ὁ τόπος, πρὸς ὃν οἱ δύο νέοι κατηυθύνοντο.

Ὑπάρχει ἐν Ν* μικρόν τι πανδοχεῖον, ἀρκούντως καθαρόν, μὴ βλέπον κόσμον ἢ τὴν ἑσπέραν ἑκάστου Σαββάτου. Διατείνονται ὅτι οἱ θάλαμοί του εἶνε καλοί, πρᾶγμα ἀπίθανον διὰ προσωπικὸν ξενοδοχείου μικρὸν ἀπέχοντος τῶν Παρισίων.

Ὁ νέος, ὃν ἐκάλεσα Λέοντα, εἶχε γνωρίσει τὸ ξενοδοχεῖον, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, ἄνευ κυανῶν διόπτρων, καί, ἐκ τῆς περιγραφῆς τούτου ἣν ἔκαμεν, ἡ φίλη του μέγαν συνέλαβε πόθον νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ.

Διετέλει, ἄλλως, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, εἰς τοιαύτην πνευματικὴν διαθεσιν, ὥστε τὰ τείχη φυλακῆς θὰ τῇ ἐφαίνοντο πλήρη θελγήτρων, ἤρκει νὰ ἐκλείετο ἐκεῖ μετὰ τοῦ Λέοντος.

Ἐν τούτοις, ἡ ἀμαξοστοιχία ὁλονὲν προὐχώρει· ὁ Ἄγγλος ἐνεγίνωσκε τὰ ἑλληνικά του, χωρὶς νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες τόσῳ ταπεινοφώνως συνωμίλουν, ὥστε ἐρασταὶ μόνοι ἠδύναντο ν' ἀκούωσιν ἀλλήλους.

Δὲν θὰ ἐκπλήξω ἴσως τοὺς ἀναγνώστας μου λέγων ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἦσαν ἐρασταὶ καθ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, καί, τὸ χειρότερον, ὅτι δὲν ἦσαν συνεζευγμένοι, ἐμποδιζόμενοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ λόγων ἰσχυρῶν.

Ἔφθασαν εἰς Ν*

Πρῶτος κατέβη ὁ Ἄγγλος.

Ἐνῷ ὁ Λέων ἐβοήθει τὴν φίλην του νὰ κατέλθῃ τῆς ἁμάξης, χωρὶς νὰ ἐπιδείξῃ τὰς κνήμας της, ἀνήρ τις ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ ἐξωστέγου τοῦ γείτονος διαμερίσματος.

Ἦτο ὠχρός, κίτρινος μάλιστα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων βεβυθισμένους καὶ αἱμοβαφεῖς, τὸ γένειον ἐν ἀταξίᾳ, σημεῖα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαρακτηρίζοντα τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας. Ἡ περιβολή του ἦτο καθαρά, ἀλλ' ὁλοτελῶς τετριμμένη. Ὁ ἐπενδύτης του, πάλαι ποτὲ μαῦρος, ἤδη δὲ φαιὸς εἰς τὴν ῥάχιν καὶ τοὺς ἀγκῶνας, ἐκομβοῦτο μέχρι πώγωνος, ἵνα ἴσως ἀποκρύψῃ ἐσωκάρδιον ἔτι μᾶλλον τετριμμένον.

Προὐχώρησε πρὸς τὸν Ἄγγλον, καί, δι' ὕφους ταπεινοτάτου:

—Uncle! τῷ εἶπε

—Leave me alone you wertch! ἀνέκραξεν ὁ προσαγορευθεὶς θεῖος, οὗ τὸ φαιὸν ὄμμα ἤστραψεν ἐξ ὀργῆς.

Καὶ ἔκαμε κίνημα ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ σταθμοῦ.

—Don' t drive me to despaîr, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄλλος μὲ τόνον θρηνώδη ἅμα καὶ σχεδὸν ἀπειλητικόν.

—Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ κρατήσετε μίαν στιγμὴν τὸν σάκκον, εἶπεν ὁ γηραιὸς Ἄγγλος ῥίπτων τὸν ταξειδιωτικόν του σάκκον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λέοντος.

Ἔλαβε πάραυτα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ἀπασχολήσαντα αὐτόν, τὸν ὡδήγησεν ἢ μᾶλλον τὸν ὤθησεν εἴς τινα γωνίαν, ἔνθα ἤλπιζεν ὅτι δὲν θὰ ἠκούετο, καί, ἐκεῖ, τῷ ὡμίλησε πρὸς στιγμὴν λίαν τραχέως, ὡς ἐφαίνετο. Ἐξήγαγεν εἶτα τοῦ θυλακίου του χαρτία τινά, τὰ συνέθλιψε καὶ τὰ ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀποκαλέσαντος αὐτὸν θεῖον.

Ὁ τελευταῖος οὗτος λαβὼν τὰ χαρτία δίχως νὰ εὐχαριστήσῃ, πάραυτα σχεδὸν ἀπεμακρύνθη καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἓν μόνον ξενοδοχεῖον ὑπάρχει ἐν Ν*, διὸ δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν ἂν μετά τινα λεπτά, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς φιλαλήθους αὐτῆς ἱστορίας εὑρίσκοντο ἐκεῖ.

Ἐν Γαλλίᾳ, πᾶς ταξειδιώτης ἔχων τὸ εὐτύχημα νὰ φέσῃ εἰς τὸν βραχίονα γυναῖκα καλῶς ἐνδεδυμένην, θὰ καταλάβῃ ἀφεύκτως τὸν ἐκλεκτότερον τῶν θαλάμων ἐν παντὶ ξενοδοχείῳ· οὕτω ἐβαπτίσθημεν τὸ εὐγενέστερον ἔθνος τῆς Εὐρώπης.

Ἂν ὁ εἰς τὸν Λέοντα δοθεὶς θάλαμος ἦτο ὁ καλλίτερος, τόλμημα θὰ ἦτο νὰ συνεπεραίναμεν ἐκ τούτου περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἐξαίρετος.

Περιεῖχε μεγάλην ἐκ καρυοξύλου κλίνην, μετὰ περσικῶν παραπετασμάτων ἐφ' ὧν ἰόχρους ἀπετυποῦτο ἡ μαγικὴ ἱστορία τοῦ Πυράμου καὶ τῆς Θίσβης. Τὰ τείχη ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ ζωγραφιστοῦ χάρτου, παριστῶντος ἄποψιν τῆς Νεαπόλεως μετὰ πολλῶν προσώπων· ἀτυχῶς, οἱ ἀργοὶ καὶ ἀδιάκριτοι ταξειδιῶται εἶχον προσθέσει μύστακας καὶ πίπας εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ἐν γένει, ἄρρενα καὶ θήλεα· καὶ πολλὰς ἀνοησίας πεζὰς καὶ ἐμμέτρους, διὰ μολυβδίδος γεγραμμένας, ἀνεγίνωσκέ τις ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ τείχους τούτου διάφοροι ἐκρέμαντο εἰκόνες: ὁ *Λουδοβῖκος Φίλιππος δίδων ὅρκον εἰς τὴν συνθήκην τοῦ 1830*, ἡ *πρώτη συνάντησις τῆς Ἰουλίας καὶ τοῦ Σαὶν Πρέ*, ἡ *Προσδοκία τῆς εὐτυχίας*, καὶ οἱ *Πόθοι*, κατὰ τὸν κ. Δυβύφ.

Ὁ θάλαμος αὐτὸς ἐκαλεῖτο κυανοῦς, διότι τὰ δύο του πρὸς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς ἑστίας ἀνάκλιντρα ἦσαν ἐξ ὁμοιοχρόου βελούδου τῆς Οὐτρέχτης· ἀλλ' ἀπὸ ἐτῶν ἤδη, ἔμενον κεκρυμμένα ὑπὸ φαιὰ περκάλινα καλύμματα φέροντα ῥαβδώσεις χρώματος ἀμαράντου.

Ἐνῷ αἱ θεράπαιναι τοῦ ξενοδοχείου συνωθοῦντο περὶ τὴν νεοελθοῦσαν, ἵνα τῇ παρέξωσι τὰς ἐκδουλεύσεις των, ὁ Λέων, μὴ ἀμοιρῶν καλαισθησίας, καίτοι ἐρωτευμένος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον πρὸς παραγγελίαν τοῦ δείπνου.

[Ἕπεται συνέχεια] *

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὑρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

—

Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εἰκοσιπενταετὴς Ἕλλην πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλίς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἠλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωπιδοφόροι, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουνάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδερμοι, ὑπὸ P. Duplessise, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ἰατρὸς Ραμώ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παποδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἡ Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἱστορία τεθνεώτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Δήσταρχος Λασεσναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καλενδῆ, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλη περιουσία, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μοῦρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρύ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλη Ἴζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. Μιχαὴλ Στρογκὼφ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιβηρίαν, συγγραφὴ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ρεΐδου, ἔκδοσις μεγάλη μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἑνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλίαγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράϊλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἄμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἑνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας δρ. 1.10. — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔργα ἑνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30.

Τυπογραφεῖον Κορίννης. ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10